

Arrest

nr. 321 952 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 11 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTZ, die *loco* advocaat E. VANDERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet -betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, diende op 10.10.2024, als niet-begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Hij legde daarbij geen reis- of identiteitsdocumenten neer.

Gelet op de twijfel omtrent verzoekers voorgehouden minderjarigheid werd op 15.10.2024 in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht, dat aantoonde dat verzoeker op die datum een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoekers vingerafdrukken reeds om 13.09.2024 in Kroatië werden afgenomen in het kader van een aldaar ingediend VIB.

Hij werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 20.01.2025 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij zou evenmin familieleden hebben die in België of in een ander Europees land verblijven. Hij verklaarde Afghanistan ongeveer 10 maanden voor het plaatsvinden van zijn persoonlijk onderhoud verlaten te hebben. Van daar reisde hij achtereenvolgens naar Iran (doorreis), Turkije (doorreis), Bulgarije (doorreis), Servië (doorreis), Bosnië (doorreis van ongeveer 20 dagen), Kroatië (verblijf van ongeveer 4 dagen), Slovenië (doorreis van ongeveer 3 dagen), Italië (doorreis), Zwitserland (doorreis), Frankrijk (doorreis) en België. Hij stelde het Rijk op 09.10.2024 te zijn binnengekomen. Hij verklaarde dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken af te staan in Kroatië.

Aangaande zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker tijdens zijn Dublingehoor stelde gezondheidsproblemen te hebben. Hij stelde depressief te zijn, hoofdpijn te hebben en weinig te slapen. Hij stelde reeds medische bijstand te hebben gezocht en medicatie te nemen. Hij legde echter geen medische documenten voor.

Het Bestuur richtte op 31.10.2024, conform artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening, een overnameverzoek aan de Kroatische instanties, die op 14.11.2024, conform artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening instemden met verzoekers overname.

Het Bestuur weigerde verzoeker op 11.02.2025, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd voor verzoeker een beslissing tot het vasthouden in en welbepaalde plaats genomen."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1 en 4 EU-Handvest, van de artikelen 3(2) 2de en 3de lid, 5, 6 en 31 Dublin III-Verordening, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt bij terugkeer naar Kroatië onderworpen te zullen worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden zoals blijkt uit de algemene landeninformatie en uit zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat er geen individuele garanties verkregen zijn dat hij toegang zou krijgen tot de asielprocedure en de daarbij horende opvangvoorzieningen, noch tot adequate psychologische en medisch hulp. Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting van de opgeworpen rechtsbeginselen. Hij stelt tijdens zijn Dublininterview te hebben aangehaald geen medische hulp in Kroatië te hebben gekregen, hoewel hij deze nodig had. Hij stelt dat men hem niet verder gevraagd heeft over zijn slechte ervaringen in Kroatië. Hij verwijst naar het psychologisch attest, aan het verzoekschrift toegevoegd, om zijn slechte ervaringen in het verleden kracht bij te zetten. Hij betwist niet dat dit attest niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij vervolgt dat uit dat attest blijkt dat hij nood heeft aan verdere opvolging in een

veilige omgeving en stelt dat medische opvolging in Kroatië niet gegarandeerd is. Hij verwijst vervolgens naar de algemene landeninformatie om de verontrustende situatie van asielzoekers aan te tonen. Hij verwijst verder een selectieve lezing hiervan gemaakt te hebben. Hij verwijst vervolgens naar de pushbacks aan de grens evenals naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 om aan te tonen dat pushbackpraktijken ook in het binnenland plaatsvinden. Hij herhaalt, aangezien het overnameakkoord conform artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening, dat er voor hem individuele garanties verkregen moeten worden. Hij verwijst vervolgens naar de situatie van Dublin-terugkeerders die via de luchthaven van Zagreb worden overgebracht waar er geen NGO aanwezig is. Hij stelt dat enkel in zeer ernstige gevallen een psycholoog wordt ingeschakeld. Hij stelt psychologische opvolging nodig te hebben en leidt uit de algemene landeninformatie af dat die opvolging problematisch is in Kroatië en de continuïteit ervan niet gegarandeerd is. Vervolgens hekelt verzoeker de opvangomstandigheden in Kroatië en stelt dat door de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming mensen regelmatig op matrassen in de gangen moeten slapen. Aangezien hij psychisch kwetsbaar is heeft hij nood aan stabiliteit en medische opvolging, hetgeen in Kroatië niet gegarandeerd kan worden, wegens overbezetting en beperkte middelen. Hij stelt dat medische zorg in de Kroatische opvangcentra verleend wordt via aangewezen gezondheidsinstellingen zoals MdM-Belgique, waarvan de activiteiten tussen mei en augustus 2023 stillagen door financieringsonderbreking. De zorgverlening werd naderhand hervat via een nieuw project gefinancierd door Zwitserland. Hij verwijst naar een rapport van Médecins du Monde uit 2023 waaruit blijkt dat er belangrijke obstakels bestaan wat betreft de toegang tot de psychische gezondheidszorg. Hij stelt dat de onzekerheid en stress die gepaard gaan met een overdracht en de afwezigheid van adequate zorg in Kroatië zijn toestand verder kunnen verslechteren en hem blootstellen aan ernstige psychische schade.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 EU-Handvest en artikel 3 EVRM. Zodoende dient de verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan Kroatië vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In de bestreden beslissing wordt zowel gemotiveerd over de algemene situatie in Kroatië voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublinprocedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublinverhoor heeft aangereikt.

Met betrekking tot de Dublin-III-verordening wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“De Kroatische instanties erkennen tegenover België verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het desbetreffende verzoek op basis van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. **Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.**

Aangaande het non refoulement beginsel wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: "Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel." En "We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties."

Aangaande de opvang van wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: **"Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoonst dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93)."** En "Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Met betrekking tot zijn persoonlijke ervaringen in Kroatië betoogt verzoeker dat hij tijdens zijn Dublin-interview verklaarde dat hij slecht behandeld werd in Kroatië en dat hij er geen medische hulp kreeg. Hij stelt: "Deze verklaringen worden buiten beschouwing gelaten door verwerende partij, enerzijds omdat er geen medische attesten voorgelegd werden, en anderzijds omdat verzoeker de slechte ervaringen in Kroatië niet verder specificeerde. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat indien verwerende partij verdere informatie nodig had van verzoeker, het aan haar toekwam om hierover door te vragen, wat in casu niet gebeurd is. (...) Ten tweede voegt verzoeker bij huidig verzoekschrift een psychologisch attest, waaruit een sterk verhoogde kwetsbaarheid blijkt." In het attest van psycholoog Pascale Discry van 27 januari 2025 blijkt dat verzoeker lijdt aan ernstige stress, angst, aanhoudende slaapproblemen (nachtmerries, plotseling ontwaken, schreeuwen in de nacht), dwangmatige gedachten over zijn verleden en migratietraject (Iran, Turkije, ...), depressieve neigingen en hoofdpijn.

Omtrent de verklaringen van verzoeker wordt in de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd als volgt (eigen vetschrift):

“Tijdens zijn Dublingehoor stelde betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij stelt depressief te zijn, hoofdpijn te hebben en weinig te slapen. Betrokkene stelt reeds medische bijstand te hebben gezocht en medicatie te nemen. Betrokkene legde geen medische documenten voor. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van de situatie van betrokkene, voert zij geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 100) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. **De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.** Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. **We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”**

Aangaande het een verslag van een psycholoog, dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegt, dient te worden opgemerkt dat een psycholoog geen arts is en dus geen medisch advies kan verstrekken over verzoekers gezondheidstoestand. Verder blijkt nergens uit dat verslag dat er geen psychologische opvolging in Kroatië voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zou zijn. De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker op 12 februari 2025 is onderzocht door een centrumarts die stelt: “Ondertekende, arts, verklaart dat bovenvermelde

vreemdeling onderworpen werd aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese.” De arts besluit dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de pushbacks wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke volgt gemotiveerd:

*“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over **pushbacks door de Kroatische politie aan de grens**. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. **We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.***

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO’s zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.”

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar pushback aan de grens, dient te worden opgemerkt, zoals uit de betreden beslissing blijkt, dat dit niet van toepassing is op verzoeker, die, na uitdrukkelijk akkoord van de Kroatische instanties, als Dublin-terugkeerder, via de luchthaven van Zagreb, aan de Kroatische instanties zal worden overgedragen.

Waar verzoeker stelt dat jurisdicties van verschillende lidstaten zich verzetten tegen een overdracht aan Kroatië en verwijst naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont in welke mate deze rechtspraak verweerder en de Raad bindt. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de Nederlandse Raad van State in een uitspraak met nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde dat de overheid *“zich terecht op het standpunt [heeft] ingesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De vreemdeling legt niet uit waarom hij desondanks een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest een artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij overdracht aan Kroatië.”* In zijn arrest verwijst de Nederlandse Raad van State onder meer op de algemene garanties die de Kroatische overheid geeft.

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere

zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielprocedure of opvang. Waar wordt verwezen over het politiegeweld bij pushbacks aan de grens, merkt de Raad op dat verzoeker als Dublin-terugkeerder geen risico loopt om geconfronteerd worden met een (illegale) pushback vermits hij aan Kroatië wordt overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden en in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-Verordening. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

M. MILOJKOWIC